

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

SPRONG IN HET HEELAL - SERIE 1: OPERATIE LUNA
DEEL 11: DE REDDENDE PLANEET

Charles Chilton (1917)

uitzending: KRO, zaterdag 10/12/1955

vertaling: P.R.O. Peller (Mr. E. Franquinet)

regie: Léon Povel

rolverdeling:

Jeff Morgan: John de Freese

Jimmy Barnett: Jan Borkus

Steven Mitchell: Jan van Ees

Dr. Matthews: Louis de Bree

De uitvinder Steve Mitchell, Jeff Morgan, Jimmy Barnett en Dr. Matthews zijn per atoomraket naar de maan gereisd. Daar hebben ze de invloed ondervonden van een onbekende macht die hun werk op allerlei wijze dwarsboomt. Als ze na een onverklaarbaar oponthoud uiteindelijk van de Maan zijn gestart om terug te keren naar de aarde, zien ze plotseling zich omringd door een groep vliegende schotels. Er gebeurt iets onverklaarbaars, met het gevolg dat ze, met onvoorstelbare snelheid voortgejaagd, buiten ons zonnestelsel geraken. Ten slotte komen ze in de buurt van een planeet die een dampkring schijnt te bezitten en besluiten erop te landen.

Jimmy: Zeg, Jeff, kijk 'ns!

Jeff: Wat is er?

Jimmy: Zie je dan die heldere weerschijs niet bovenaan de planeet? Het is net slagroom bovenop een pudding!

Jeff: Tja, dat is sneeuw, of een ijskap! Zoiets als de polen bij ons, alleen veel groter. De temperatuur moet er dus lager zijn dan op de aarde.

Jimmy: Ja, maar dan kunnen we daar toch niet landen?

Jeff: Nee nee nee, nee, daar zeker niet, maar dichterbij de evenaar is het natuurlijk warmer. We zullen een plek uitzoeken tussen beide uitersten in.

Dr. Matthews: D'r schijnen zware wolkenformaties te zijn.

Jeff: Ja, dat is toch prachtig! Dat wil alleen maar zeggen dat er vocht is. Water!

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Ja, maar sluit nu de deur van de cockpit. Ik doe de koptelefoon op.

Dr. Matthews: Goed, Jeff. (sluit de deur)

Mitch: Dat is merkwaardig! We zijn nu op ongeveer 30.000 km boven het oppervlak van de planeet en onze snelheid bedraagt ruim 15.000 km per uur, dat wil zeggen precies zoals het zou zijn bij een normale start van de maan van de aarde.

Dr. Matthews: Ja, alleen zouden we daarover ruim vier dagen hebben gedaan en nu zijn we pas enkele uren onderweg.

Jeff: Hallo, dokter, hallo.

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Hoor je mij?

Dr. Matthews: Ja Jeff, in orde.

Mitch: Hoor je mij, Jeff?

Jeff: Ja.

Mitch: We zijn nu 30.000 km hoog, snelheid 15.000 km per uur.

Jeff: Wat! Wat zeg je? Maar dat is toch precies...

Mitch: ...als bij de nadering van de Aarde. Dat heb ik ook al opgemerkt, Jeff. Je zou bijna kunnen denken dat het de Aarde was.

Jeff: Maar.. maar het is de Aarde niet, dat is zeker! Alleen die ijskappen zeggen ons dat al. Nou ja, in alle geval heb ik de indruk dat het het beste zal zijn als we bij de landing net doen alsof het de Aarde was. Zijn jullie allemaal goed vastgesnoerd?

Mitch: Ja.

Jeff: Ik ga nu voorbereidingen treffen voor de landing. (vreemde muziek)

Jimmy: Wel verduiveld nog toe, daar heb je die muziek weer! Die vliegende schotels zijn natuurlijk weer in de buurt.

Mitch: Ja... Ja!

Jimmy: Hoor je wel?

Mitch: Nou hoor ik ze ook.

Dr. Matthews: Ja, ik ook. Hé, Jeff, hoor je me nog?

Jeff: Ja.

Mitch: Zie jij ze, Jeff? Zijn ze in de buurt?

Jeff: Nee, ik zie ze niet. Ja, maar ik kan niet naar achter kijken, hè. Zet de periscoop achter 'ns aan.

Jimmy: Periscoop achter aan.

Dr. Matthews: Daar heb je ze, recht achter ons! En nog steeds die cirkelvormige formatie.

Jimmy: Wat zouden ze nu weer van plan zijn? Ons weer van ons doel verwijderen? Ons onze enige kans op behoud ontnemen?

Jeff: Wat doen ze, dokter?

Dr. Matthews: Ze naderen snel.

Mitch: Jeff, kom uit de cockpit. Vlug! Als ze onze snelheid weer zo opvoeren als laatst, zou je rechtopzittend kans oplopen je nek te breken.

Jeff: Ja, ik kom al, Mitch. Dokter, de deur open, vlug!

Dr. Matthews: Okay! (deur open)

Jeff: Ja, daar ben ik al. Maar weer vlug de deur dicht. Zo.

Mitch: Kijk 'ns! Kijk 'ns, hoe snel ze naderbij komen, Jeff.

Jeff: Ik zie het! We moeten in de gaten blijven houden, maar ik zeg jullie: als er nog niets gebeurd is tegen de tijd dat we de planeet dicht genoeg genaderd zijn om de landing te kunnen maken, ga ik terug naar de cockpit, schotels of geen schotels.

Mitch: Ik zal onze snelheid nauwkeurig in het oog houden en je waarschuwen zodra het nodig is dat we in actie komen.

Dr. Matthews: Vreemd! Nou schijnen ze niet meer dicht bij te komen.

Mitch: Zeg, weet je wat ook gek is?

Dr. Matthews: Ja?

Mitch: Onze snelheid loop niet op. Helemaal niet!

Jeff: Maar dat kan toch niet! De aantrekkingskracht van de planeet moet voortdurend toenemen naarmate we ze naderen!

Mitch: En toch gebeurt dat niet, Jeff. Ze is nog steeds 15.000 km per uur.

Jeff: Wat is er toch aan de hand? Hoe doen ze dat?

Mitch: Het is mij ook een raadsel. Ze moeten wel over krachten beschikken waar we zelfs geen flauw idee van hebben.

Dr. Matthews: Nou komen ze weer dichterbij, en snel! Zie je wel, net als de vorige keer: een formatie alsof ze ons willen aanvallen.

Jimmy: Laten ze d'r dan maar gauw een eind aan maken.

Mitch: Voel je dat?

Jimmy: Wat?

Mitch: D'r gebeurt weer iets vreemds.

Jeff: Ja, maar... het is niet als de vorige keer. De druk is nu buitenwaarts gericht, naar de wanden. Blijf liggen, maar probeer zo mogelijk je rug naar de wand te keren. (pijnkreet)

Jimmy: Ik... ik kan niet. Ik... ik kan haast niet bewegen. (pijnkreten - muziek houdt op - zuchten van verlichting)

Jeff: Zo. Gelukkig weer voorbij. Is iedereen in orde?

Mitch: Ja, dat gaat wel.

Dr. Matthews: Ja, ja.

Jeff: Niemand bewusteloos geweest?

Mitch: Nee, nee nee nee.

Dr. Matthews: Ze zijn weer weg ook! Geen spoor meer van ze te bekennen.

Jeff: Maar... wat... wat is dat daar, onderaan het scherm?

Jimmy: Een soort licht.

Mitch: Het komt omhoog.

Jeff: Goeie hemel: het is de planeet! We zijn al binnen z'n dampkring.

Mitch: Maar, dan vallen we! Dat gaat niet goed!

Jeff: Dokter, de deur open.

Dr. Matthews: Ja, okay

Jeff: Aan de radar, Mitch. Geef me onze juiste hoogte. (deur open) Ja. Deuren dicht. (deur dicht)

Jimmy: Zo. Het landingsvraagstuk is opgelost, hoor. We zullen wel zo hard neerkomen dat het een maand zal duren om ons uit te graven.

Jeff: Goeie hemel! Onze vleugels zijn... zijn roodgloeiend.

Mitch: Wat bedoel je?

Jimmy: Roodgloeiend?

Jeff: De hele raket zal wel gloeien. Onze snelheid kan nu niet veel minder dan 25.000 km per uur zijn. Ik trek hem nou langzaam en voorzichtig op. Ja... ik... ik trek 'm op totdat we bijna horizontaal liggen, horizontaal met het oppervlak van de planeet... Ja... Ja... Mitch, hoogte en snelheid?

Mitch: Hoogte 80 km. Snelheid 22.500 km.

Jeff: Goed zo. Goed zo, goed zo. Ik hoop dat de luchtweerstand onze snelheid voorlopig blijft afremmen. Daarna zal ik dan de landing inzetten. Met een beetje geluk zal het wel gaan, denk ik.

Mitch: Waar zijn we nou?

Jeff: Boven de ijskap. Ja, het is ijs! We naderen de pool.

Mitch: Maar we zullen toch zeker niet op het ijs landen?

Jeff: Nee, geen nood, geen nood, daarvoor hebben we nog een veel te grote snelheid. Ik denk dat we wel dicht bij de evenaar zullen zijn voordat er aan landen valt te denken. Ja... ja... ja, ja... Zo... Nou, jullie kunnen nou je kooien omkippen, zodat jullie kunt gaan zitten.

Mitch: Ah, mooi.

Jeff: Wil je daarna de periscoop op de aarde onder ons richten en iets naar voren?

Dr. Matthews: Okay.

Jeff: Zo. We zullen nou allemaal moeten uitkijken naar een geschikt landingsterrein, als er tenminste een te vinden is.

Mitch: Hoogte 25 km. Snelheid 1.200 km.

Jeff: Prachtig, prachtig, dan kan ik nu de instrumenten hier aanzetten... Klopt! Mannen, van nu af mogen jullie denken dat je in de superstratocruiser zit, minus het geluid. (lacht)

Dr. Matthews: We hebben nu de ijskap achter ons gelaten. We vliegen over water. Zie jij al land, Jeff?

Jeff: Hè? Nee, nog niet. Hé, wacht even... Ja, daar komt het, iets aan bakboord! Ik draai erheen.

Jimmy: Zeg Jeff, hoe ziet het eruit? Vlak?

Jeff: Ja, dat kan ik nog niet zeggen. Even geduld.

Mitch: Hoogte 10 km. Snelheid 300 km.

Jeff: Klopt.

Jimmy: Lieve hemel, dat ziet er niet erg gastvrij uit, vinden jullie wel? (lacht) Je kunt net zo goed op de Himalaya landen. Stel je nou 'ns voor dat die hele planeet er zo uitziet, niks dan bergen. Jeff?

Jeff: Ja?

Jimmy: Kun jij het eind ervan zien?

Jeff: Nee. Zover ik zien kan: toppen en nog 'ns toppen.

Mitch: Verdraaid!

Dr. Matthews: Maar d'r zal toch wel ergens een vlak gedeelte zijn?

Jimmy: Huh. En intussen verliezen we iedere seconde snelheid en hoogte. Me dunkt dat er wel bergen bij zijn die 6 à 7.000 meter hoog zijn, hè? Als we d'r straks nou maar niet tegenaan vliegen!

Jeff: Ja, dat... dat... dat ziet er wel uit, zeg. Ja, er zal niks anders op zitten dan dat we even de motor aanzetten om hoogte te winnen. Nee nee nee, wacht even, wacht even, wacht even! Ik geloof dat de bergen gaan ophouden. Ik zie al begroeide hellingen!

Dr. Matthews: Begroeid? Met wat?

Jeff: Dat... dat... dat kan ik nog niet zien, in alle geval groen.

Mitch: Maar we verliezen veel te vlug snelheid en hoogte, Jeff.

Jeff: Ja, ja, Mitch, we moeten even de motor aanzetten, maar heel eventjes, tot op 750 km per uur.

Mitch: Ja, Jeff, ik ben klaar. Zeg jij het maar.

Jeff: Eh... ja! Contact!

Mitch: Contact. (raketmotor aan) 350 - 400 - 450 - 500 - 550 - 600 - 650 - 750.

Jeff: Af!

Mitch: Af! (doet dat)

Jeff: Ziezo, dat helpt. Hoe staat het nu daar beneden?

Dr. Matthews: Een... een dal! Met groen erin. Ja, wat het is, kan ik niet zien. Gras of mos. Ik weet het niet.

Mitch: Dat dal is maar smal, dokter.

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: En de bergen zijn nog hoog. Zie je geen vlakke?

Jimmy: (lachje) Een vlakke! Nou, als je 't mij vraagt bestaat die planeet hier uit niks anders dan bergen en zee.

Jeff: Hallo, mannen!

Dr. Matthews: Ja?

Jeff: Uitgestrekte vlakke recht voor ons!

Dr. Matthews: Hoe... hoe ziet ze er uit?

Jimmy: Is ze begroeid?

Jeff: Nou, ik kan er maar enkele plekje van zien, er hangen te veel wolken. Een compleet wolkendek. Aan de voet van de bergen is het erg dik.

Jimmy: Ja, maar waarom denk je dan dat daaronder een vlakke ligt?

Jeff: Nou ja, misschien niet precies een vlakte, maar in elk geval geen bergen. Anders moesten de toppen boven de wolken uitsteken.

Jimmy: Nou, dat klinkt tenminste aannemelijk.

Jeff: Ja, als we maar ergens kunnen landen, dan lijkt het me hier.

Jimmy: Wat? Met al die wolken die je alle zicht benemen? Stel je nou voor dat ze tot op de grond hangen.

Jeff: Nou, nee nee nee, dat is zeker niet het geval, ik... ik zei je toch al dat ik enkele plekken zie. Zeg, wat dunkt jullie? Zal ik door de wolken duiken om te zien wat eronder ligt?

Dr. Matthews: Ja, wat mij betreft ja, Jeff. Hoe eerder we landen hoe beter.

Mitch: Ja, akkoord, Jeff.

Jimmy: Nou ja, goed, vooruit dan maar.

Jeff: Daar gaan we dan!

Jimmy: Nou, vlak is het wel, tenminste tamelijk, maar eh... of we hier nou kunnen landen?

Mitch: Met dat bos onder ons?

Jimmy: Nee.

Mitch: Nee, dank je. Ik voel niks voor een landing in die boomtoppen.

Jeff: Ja, ik zie nou geen open plek. Het zicht is slecht. De wolken zijn dichter en lager dan ik dacht.

Jimmy: Mm, leuk.

Jeff: Ho, wacht 'ns even, wacht 'ns even: daar komt één open plek. Verdraaid, het lijkt wel of het bos daar gerooid is....

Mitch: Gerooid?

Jeff: ...en of het akkers zijn.

Jimmy: Nou, dat kan niet!

Jeff: Er stroomt een rivier door, dwars op onze koers. Langs de oevers ligt bouwland.

Mitch: Zie je een landingsterrein?

Jeff: Eh... nee, nee ik heb momenteel geen zicht meer. Het regent dat het giet.

Jimmy: O, lieve hemel!

Jeff: Ja, toch! Ik zie wat, ik zie wat... Ja... Ja, daar zijn wel geschikte stukken bij. Maar onze snelheid is nog te groot. Ik ga hier rondcirkelen totdat ze wat is afgenomen. Draai de periscoop in, dokter.

Dr. Matthews: Periscoop in.

Jimmy: Ja, als je ons nou maar niet in de rivier poot, Jeff!

Jeff: De snelheid is nu 120 km. Ja, ik ga landen! Dokter, schokbrekers uit. Mitch, gyroscopen aan.

Mitch: Gyroscop aan.

Dr. Matthews: Okay.

Jeff: Ja, we zijn er! Hoe is 't bij jullie?

Jimmy: Nou, we... we zijn nog heel, hoor, en eh... we zijn er, hè?

Dr. Matthews: Ja, we zijn er, we zijn er, maar de hemel mag weten waar.

Jeff: Nou, komen jullie maar 'ns een kijkje nemen in de cockpit. De deur kan open, dokter!

Dr. Matthews: Okay. (deur open - ze gaan naar de cockpit)

Jeff: Ja, veel valt er niet te zien met die regen, hè?

Jimmy: Lieve hemel, jongens, wat een bui! Zou het hier altijd zo regenen?

Jeff: Dat weet ik niet. Ik ben hier namelijk ook niet bekend. (ze lachen)

Dr. Matthews: In elk geval blijkt dat de levensvormen op andere planeten fundamenteel ongeveer dezelfde zijn als op de Aarde: plantengroei, een rivier, en wolken en regen.

Jimmy: Ja, precies als thuis, alleen nog een beetje natter. (lachje)

Mitch: Zeg, maar dierlijk leven moet er hier ook zijn. Hoe zou anders die plantengroei zo regelmatig kunnen zijn?

Dr. Matthews: Ja, inderdaad.

Mitch: In de natuur is dat nooit het geval.

Jimmy: Ha, dierlijk leven, maar als dit aangelegd is, dan kunnen toch alleen mensen dat hebben gedaan? Beesten hebben er toch geen benul van om iets te gaan planten.

Jeff: Mensen? Het enige soort mensen dat wij ons kunnen voorstellen zijn mensen zoals wij.

Jimmy: Ja.

Dr. Matthews: Ja, als er hier mensen zijn, of dieren voor mijn part, met een zodanige graad van ontwikkeling dat ze in staat zijn een beplanting aan te leggen, dan moeten ze toch ergens wonen? In steden, of ten minste in huizen of hutten.

Jeff: Ja, natuurlijk, natuurlijk.

Dr. Matthews: Hebben jullie daar iets van gezien? Ik niet.

Jimmy: Misschien wonen ze kilometers hier vandaan en komen ze per schip hier naartoe.

Jeff: Een aardige theorie, Jimmy, maar of ze opgaat?

Jimmy: Ja, dat weet ik niet, hoor...

Dr. Matthews: Zeg, luister 'ns, denk je dat dat goedje dat daar groeit eetbaar is?

Jeff: Eetbaar? Waarom?

Dr. Matthews: Waarom? Onze levensmiddelenvoorraad duurt niet eeuwig. We zullen toch moeten eten als we in leven willen blijven.

Jimmy: Ja, en eh... en drinken. Zou dat water daar drinkbaar zijn of eh... giftig? Wat denk je?

Mitch: Ja, en zal de lucht hier inadembaar zijn? Als er tenminste lucht is.

Jeff: Heren, waar we terecht gekomen zijn weten we niet, maar wat we wel zo goed als zeker weten, dat is dat we hier tot aan het einde van onze dagen zullen moeten blijven. Als we in de raket blijven, zal dat einde spoedig komen. We hebben voor geen vijf dagen zuurstof meer. Hoe dan ook, we zullen moeten proberen of we op deze planeet kunnen leven. Iemand van ons zal naar buiten moeten gaan.

Jimmy: Hè?

Jeff: Ik zou zeggen: laat het lot beslissen wie.

Jeff: Hoe is het buiten, Jimmy?

Jimmy: Hè? Eh...nou eh... best, ja, best. 't Is een beetje... 'n beetje eenzaam, hè? Zeg eh... Jeff, m'n... m'n ruimtekostuum, dat hangt er helemaal slap bij. 't Is natuurlijk wel gemakkelijk bij het bewegen, maar zou dat eh... zou dat geen kwaad kunnen?

Jeff: Welnee welnee, dat wijst er alleen maar op dat de buitenlucht ongeveer één atmosfeer druk heeft.

Jimmy: O, ja. Nou eh... (kucht) ik ben nou beneden... en ik loop nou om de raket.

Mitch: Hoe gaat dat, Jimmy?

Jimmy: Best. (lachje) Althans voorlopig.

Jeff: We volgen je door de periscoop. Voorzichtig maar, Jimmy.

Jimmy: (lachje) Maak je maar geen zorgen, Jeff, ik doe het wel kalmpjes aan. Ja ja... (lachje) 't is eh... 't is jammer dat ik m'n paraplu niet heb meegenomen. (lachje) Als ik direct 'n helm afzet, (lachje) dan wordt m'n haar nat.

Jeff: Ah, dat geeft niet, dat geeft niet. Maar denk erom: eerst je helm voorzichtig losmaken.

Jimmy: Ja ja.

Jeff: Merk je niets verkeerd, dan heel even optillen en één teugje inademen!

Jimmy: Ja.

Jeff: Eén, meer niet hoor! Pas daarna dieper ademen, of als het je niet aanstaat, snel de helm weer sluiten, hè. Begrepen?

Jimmy: Eh... okay. Ja. Nou, eh... (kucht) dan eh... daar gaat ie dan.

Jeff: Je helm dicht, Jimmy!

Jimmy: Waarom?? 't is beste lucht hier. (lachje) Ik laat 'm open!

Jeff: Jimmy, voorzichtig toch.

Dr. Matthews: Wat doet ie nou?

Jeff: Hoe is het nou?

Jimmy: (lachje) Heerlijk! Heerlijk! Ik kan ademen, ademen met een open helm, De eerste teug frisse lucht sinds weken. O, heerlijke lucht!! Wat een lucht! (lacht uitbundig)

Mitch: Wat heeft ie toch? Hij danst als een gek!

Dr. Matthews: Zeker een hoog zuurstofgehalte. Dat maakt 'm overmoedig, begrijp je.

Jeff: Jimmy, Jimmy, doe je helm weer dicht! Zeg wat doe je nou? Ben je nou helemaal gek geworden? Grote hemel, hij wil z'n ruimtekostuum uittrekken. Jimmy, Jimmy, wat mankeert je toch?

Jimmy: (lacht) Ik ga een douche nemen. Zeg, weet je wel dat we al sinds een maand geen bad meer hebben genomen?

Dr. Matthews: Maar... maar is het niet koud?

Jimmy: Koud! Koud! Het lijkt wel lente. Komen jullie daar toch uit! Het water is best.

Dr. Matthews: Zullen we 't niet doen, Jeff? Me dunkt, d'r is geen reden meer tot wantrouwen.

Jeff: Gelijk heb je. Kom. mannen, we gaan. Dokter, allebei de deuren van de luchtsluis maar open!

Dr. Matthews: "5 December 1965. We zijn hier nu al zes dagen. Deze planeet vertoont een verrassende gelijkenis met de Aarde: een soortgelijke atmosfeer, drinkbaar water en een zachte temperatuur. Alleen regent het bijna aanhoudend. De akkers langs de rivier brengen verschillende graansoorten voort, voor zover ik het kan beoordelen, hoofdzakelijk een soort tarwe en gerst. Blijkbaar is een en ander nog lang niet rijp, zodat we moeten aannemen dat het hier thans laat in de lente of vroeg in de zomer is. Wie of wat de grond bewerkt heeft, hebben we nog niet kunnen ontdekken. De enige levende wezens die we tot nog toe gezien hebben zijn kleine zwermen vogels. Daar wij bijna door onze voedselrantsoenen heen zijn, hebben Jeff, Mitch en Jimmy vishaken en netten gemaakt en zijn daarmee naar de rivier, in de hoop iets te vangen. Misschien is er in de bossen ook voedsel te vinden, maar zolang wij er nog niets van weten welk soort levende wezens zich daar ophoudt en met welke wapens wij ons die van het lijf kunnen houden, wagen wij ons er nog niet in. 's Nachts horen wij vaak vreemdsoortige kreten die de wind meevoert, zodat het... zodat het soms lijkt of onbekende wezens zich vlakbij onze raket bevinden.

Jeff: Hé, Mitch! Mitch! Dokter! Word wakker.

Mitch: Hè? Wat? Ah! Ah! O, ben jij het Jeff?

Dr. Matthews: (schrikt) Wat is er, Jeff?

Jimmy: (geeuwt)

Jeff: Zijn jullie nou allemaal wakker? Kom dan 'ns kijken in de cockpit! Het regent niet meer.

Jimmy: Zeg, moet je (geeuwt) moet je ons daarvoor uit de slaap halen?

Jeff: Nee, daarvoor niet alleen. Maar de lucht is nu helder en je kunt de sterren zien.

Dr. Matthews: Ja, wat zou dat, Jeff?

Jeff: Wat dat zou?? Het zijn dezelfde die je vanaf de Aarde ziet!

Mitch: Dat is toch niet mogelijk.

Jeff: En toch is dat zo! Kom maar kijken!

Mitch: Ja, ik kom direct. (ze gaan naar de cockpit)

Jeff: Ja. Zo. Nou, en?

Mitch: Verdraaid, je hebt gelijk!

Jimmy: Ja, waarachtig!

Mitch: Ik herken er verschillende van. Daar, daar heb je de Lier. En daar... daar de Zwaan.

Jimmy: En daar de Dolfijn.

Mitch: De Dolfijn! Ja! Zie je dat?

Dr. Matthews: Ja!

Mitch: Precies hetzelfde! Je zou warempel zeggen dat we op de Aarde zijn.

Jeff: Maar helemaal hetzelfde is de sterrenhemel toch niet. Kijk 'ns naar Vega.

Mitch: Vega, ja, en?

Jeff: Ik heb haar nou al langer dan een uur geobserveerd, en ze is praktisch niet van plaats veranderd. Alle andere sterren draaien om haar heen. Begrijpen jullie wat dat betekent??

Mitch: Nee.

Dr. Matthews: Nee.

Jeff: Nou, dan zal 'k het je zeggen: Vega is nu Poolster! Zegt je dat nou nog niets?

Dr. Matthews: Nee, Jeff, nee.

Mitch: Nee, ik weet het ook niet.

Jeff: Luister dan goed: als wij de sterrenbeelden zo zien als wij ze van de Aarde zien, wil dat niets anders zeggen dan dat wij ons binnen ons zonnestelsel bevinden.

Mitch: Wat?

Jeff: Nu is er binnen ons hele zonnestelsel maar één planeet die lucht, water, wolken, regen en bomengroei bezit: de Aarde.

Mitch: Ja.

Jeff: Vanaf de Aarde gezien neemt Vega ten minste om en nabij de 26.000 jaar de plaats in die in onze dagen door de Poolster werd ingenomen, en dus...

Jimmy: ...en dus is dit de Aarde! Zijn we dus op de Aarde teruggekeerd?

Jeff: Ja ja ja ja ja, Jimmy, maar op een heel ander tijdstip dan waarop we ze hebben verlaten! Ruw geschat moet het tijdsverschil ongeveer 13.000 jaren bedragen.

Jimmy: O...!

Dr. Matthews: 13.000 jaren! Voor of na 1965, Jeff?

Jeff: Dat weet ik ook niet, dokter. Dat zullen we moeten trachten te ontdekken.

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (04/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.